

Каква е взаимовръзката между педагогическите социални умения, опит, сфера, взаимодействие (като основна форма) и емоционалното състояние на децата?

Българското училище поставя акцента върху рационалното познание, без да отчита, че по значение емоционалният аспект на живота е равностоен на познавателния. Интелектуализирането на българското образование води до развитие на абстрактно-логическо мислене, но силно ограничава цялостното формиране на детската индивидуалност. Потенциалът на емоционалната сфера за събуждане на интерес и активно участие на учениците в учебния процес е извън фокуса на вниманието. Учениците в българското училище постигат разбиране на логическо равнище за сметка на емоционалното и социалното си съзряване. Емоционалната интелигентност често не се извежда, понякога не се признава, не се и развива, а това води до проблеми в адаптацията и реализацията на младите хора.

Във века на информационните технологии, когато животът е изпълнен с множество трансформации във всички социални сфери, естествено се променят и изискванията спрямо реализацията на човешкия капитал. Способностите за критическо мислене, работа в екип, управление на ресурси са обект на интерес и изискване за успешна социализация. В новата ситуация за учениците е важно да виждат приложимостта на това, което учат. Налага се необходимостта от трансформиране и модернизиране на образователната система, премества се акцентът от това, което учителят преподава, върху това, какво и как учи ученикът. Това ражда и предизвикателствата пред българското училище, свързани с процесите на активно учене, с промяна на ролите на учениците и учителите и взаимоотношенията между тях. Продуктивното взаимодействие в учебния процес предполага диалог между участниците в процеса, който превръща ученика в активен субект на учебно-възпитателния процес, а учителят в партньор.

Процесът на активното учене предопределя промяната в професионалната роля на учителя. Традиционно учителят е експерт по определен предмет и притежава умения да представя информация, да прави демонстрации и да оценява знанията на учениците. В системата на активно учене той влиза в ролята на фасилитатор (улесняващ). Новият процес изисква учителят да развива умения и способности за планиране, концептуализиране и управление на учебния процес, за консултиране, за да се изгради спокойна и защитена образователна среда.